

rede ud fra Mørket. Og alt dette skulde Torben Dihmer kende. Hele hendes Liv skulde ligge aabent for ham, saavidt hun selv forstod det. Og saa skulde han sige hende, om han alligevel kunde holde af hende . . .

Hys! Der lød Fodtrin dernede paa Gruset. Hun behøvede ikke at hælde sig frem for at se, hvem det var. Hun vidste det straks. Endnu før hun havde genkendt Skridtene, *følte* hun, at det var ham.

Der blev saa højtideligt stille indeni hende. Hun rørte sig ikke. — Nu hørte hun hans Stemme. Moderen var kommen ud for at tage imod ham. De maatte staa lige nedenfor hendes Vindu.

Endelig rejste hun sig og kiggede ud bag Gardinet. Ja, der stod han! En høj, skægget Herre med en lysegraa Sommerkappe hængende løst over Selskabsdragten. En fremmed Mand. Aa ja, hvor havde han forandret sig! Godsejer Dihmer altsaa. *Voilà tout!*

Uvilkaarlig fæstede hun sig ved de Træk i hans Ansigt, som hun aldrig havde været begejstret for: de smaa Øjne, der sad saa utilladeligt nær hinanden, den lidt firskaarne Næse og — aa! — disse milelange Kinder! Hvordan var det gaaet til, at hun havde forelsket sig i den groteske Maske? Og saa havde han ovenikøbet lagt sig alt det Skæg til!

Hun havde kun det Ønske, at hun kunde løbe sin Vej fra det hele!

Nu gik de ind, og hun hørte hans og Moderens sammenblandede Stemmer fra Stuen nedenunder. Det lød med et saa hjemligt. Saaledes havde deres Stemmer lydt for hende i Dronningens Tværgade, naar hun sad og surmulede inde paa sit eget Værelse, fordi de var bleven saa ivrige i deres Snak om Politik og alt det, som hun selv ikke havde mindste Interesse for. Saadan var hun nu engang! Rigtig modbydelig ond havde hun kunnet blive. For Alvor skinsyg paa sin egen Mor. Havde man hørt saa galt før? Men saadan var hun! Og saadan skulde Torben Dihmer lære hende at kende!

Hun stod igen ved Spejlet. Paa Toiletbordet laa tre mørkerøde Roser, som hun havde plukket i Haven, mens Moderen var heroppe og klæde sig om. Der havde foresvævet hende noget